

## XLè Premi Montseny Certamen poètic

El jurat del XLè Premi Montseny- certamen poètic, integrat pels sotasignats Àngela Asenjo Gomez, Imma Gómez, Laia Masnou, Victor Pallàs i, Anton Carrera, com a secretari, després de valorar els 51 originals rebuts, es plau a fer públic el seu veredict.

Un cop valorats els poemaris seleccionats per cadascuns dels membres del jurat i després de fer un estudi acurat dels coincidents, s'han seleccionat tres originals per la seva qualitat. El jurat proclama guanyador del XLè Premi Montseny el poemari número 38 i atorgar la condició de finalistes les obres corresponents als números 24 i 21.

Així, esmentats els números, els títols i els lemes dels poemaris, el jurat ha proclamat com a finalistes els poemaris següents:

*Número 24.* Títol : EL CARTIPÀS VENÇUT

*Número 21.* Títol: LLIBRE D'HOSTES

I ha proclamat guanyador el poemari següent.

*Número 38.* Títol: VENT EN CONTRA

El jurat felicita els autors de les obres guanyadores, que seran publicades en el proper volum de les *Monografies del Montseny*, que es proposa editar l'any que ve l'Associació d'Amics del Montseny, organitzadora d'aquest certamen poètic.

Imma Gómez , Àngela Asenjo Gomez, Laia Masnou,  
Victor Pallàs, Anton Carrera

A Viladrau, 6 d'agost de 2022

Obertes i examinades les pliques, es comprova que els originals classificats d'enguany corresponen als autors que s'esmenten a continuació:

**FINALISTES**

Premi dotat amb 150€ i una placa commemorativa.

*Número 24.* Títol : EL CARTIPÀS VENÇUT

Pseudònim: Andreu Fabregat

Autor: ÀNGEL FABREGAT I MORERA de Belianes (L'Urgell)

*Número 21.* Títol: LLIBRE D'HOSTES

Pseudònim: Baikal

Autor: JOAN CARLES GONZÀLEZ PUJALTE de Mataró (Barcelona)

**GUANYADOR**

Premi dotat amb 500 euros i trofeu commemoratiu consistent en una pedra d'ametistes amb escut d'argent.

*Número 38.* Títol : VENT EN CONTRA

Pseudònim: Sextina

Autor: VICENÇ AMBRÓS I BESA de Lluçà (Barcelona)

A Viladrau, 6 d'agost de 2022

## Vent en contra

VICENÇ AMBRÓS I BESA

Lluçà (Barcelona)

Guanyador

*«Convidar les poetes és cosa perillosa.*

*Dic les poetes, no els joglars del re..»*

Maria ÀNGELS ANGLADA, *Senyal de perill*

Avui escric aclaparat pel ritme  
d'un clam voraç que avança sense treva.  
No sé qui soc, ni em reconec la cara.  
M'he consumit, i sé que em falta l'aire  
d'aquell impuls que em feia sentir lliure  
quan era infant, sense angoixes en contra.

No sé què fer: si posar-m'hi a la contra  
o bé fingir que em sedueix el ritme  
d'un món modern que es vanta de ser lliure  
i és més esclau que en temps de pau i treva.  
No hi ha respir ni quan s'adopta un aire  
de vanitat que se sol pagar cara.

Potser és molt tard per amagar la cara  
rere d'enganys, i pretendre, per contra,  
fer d'aquest fum el substitut de l'aire  
–un tel obscur que atemoreix el ritme–.  
En fer-nos grans, abandonem la treva  
d'imaginar què significa «lliure».

No es pot saber com esdevenir lliure  
si claudiquem i no donem la cara  
o pervertim la desgastada treva.  
La ment en blanc serà una espasa contra  
mals pensaments, l'atuïment del ritme,  
neguits o dols, i la brutor de l'aire.

Només així, deixant-t'ho tot en l'aire,  
la nostra veu sonarà forta i lliure,  
i aplacarem la lassitud del ritme  
que ens abalteil el vigor de la cara.  
Ja no caldrà seguir vivint en contra  
d'allò que som: presoners d'una treva.

Convé fugir del mite de la treva,  
del vell embruix que ens empudega l'aire  
i estén la por de veure-ho tot en contra.  
El benestar no vol deixar ser lliure,  
perquè el confort ens impregna la cara  
amb un somrís que uniformitza el ritme.

Malgrat que el ritme s'enquista en la treva,  
jo planto cara a la buidor d'un aire  
que em fa ser lliure quan se'm gira en contra.

## El cartipàs Vençut

ÀNGEL FABREGAT I MORERA

Belianes (L'Urgell)

Finalista

La letargia, la tarda, la pluja, la pena,  
l'esfondrament general,  
el neguen tant a un, que un s'aferra,  
a on sigui, a una cançoneta grisa i d'amor,  
brufada d'esperit.

Miquel BAUÇÀ

Pujaré la tristesa dalt les golfes  
amb la nina sense ulls i el paraigua trencat,  
el cartipàs vençut, la tarlatana vella.  
I baixaré les graus amb vestit d'alegria  
que hauran teixit aranyes sense seny.

Maria Mercè MARÇAL

## I

Un vestigi insondable de solitud en la mirada  
és arrodonit pel vent constant de les hores.  
Una alba tossuda emergeix rere la muntanya  
tibada de cada jorn bastit amb voluntat.  
A la sorra bullent del passat van arribant  
espargits objectes d'un naufragi silent.  
Les nits d'insomni dins d'ampolles negres  
de vi ranci dels maldecaps de sempre  
són esbravades per tempestes estrictes.  
Els ràpels d'estar despert de vegades són dolorosos.

## II

A una abella  
no se li ha esbadellat  
cap de les flors.  
A partir d'ara,  
haurà de fer cera  
per tapiar-se.

## III

Aigua estanca murmura  
al fons del pou maleint  
la seva poca claredat.  
Bressola alguna fulla seca  
que ha caigut en pena  
en aquella profunditat  
no buscada del malviure.  
Només unes grans tempestes  
poden fer-la sobreeixir  
i fluir pels solcs de la terra  
fins a trobar rius opulents.

## V

Les arrels dels anhels cremen sota el bosc  
del pensament que declama.  
Cal aprendre el jeroglífic d'un esguard  
per saber on començar a gratar  
amb els dits engalavernats per la fredor  
de les nits obagues.  
Més enllà, hi ha un rierol de dies liquats  
desfilant sota un cel impassible.  
La teva pell, d'on he sigut desnonat,  
està estesa al sol eixugant-se del meu tacte.



## VI

He sobreviscut un cop més  
al vertigen de l'abisme de cada jorn  
agafat a les pedres sortints  
de les il·lusions.  
Com cada vespre  
baixaré la brossa  
dels despropòsits al contenidor  
per un endemà més net.

## VII

La lluna s'abilla  
amb el seu vestit de núvia  
per rebre ben plena  
un insatisfet vampir  
que la nit aposta audaç.

Al llavi esquifit  
de l'horitzó, l'albor llepa  
sa llum carmesí.

## VIII

El silenci quequeja  
al pas de la comitiva fúnebre.  
Amics i enemics s'abracen  
només per un instant.

Cada esquena sap com conviure  
amb la seva daga clavada.

## IX

La claror de lluna  
es cola per la finestra  
i tendra m'abraça.

## X

Renéixer amb claredat  
cada dia descobrint  
en la llum nous sentits.  
Gosar fer mil assaigs i balbuceigs  
en les penombres  
abans del combat final,  
on l'horitzó clou els ulls  
perquè temptem a les palpentes  
vida on no n'hi ha.  
Adonar-se que tot és atzarós.  
Saber que som massa efímers  
per tot el mal que ens hem fet.

## XI

No donen llet els pits pansits  
de les desnodrides mares africanes,  
mentre els cau la bava  
veient el seu nodrissó  
mirant un món de colors terribles.  
No riuen ni ploren  
per no gastar ni una caloria.

## XII

Les paraules estan fetes de politges  
per intentar moure sentiments.  
Només una densa lectura irreverent  
d'uns fets patèticament quotidians  
ens deslliura de l'esclavatge del pensament.  
A faldar de la muntanya del jo,  
hi creixen les plantes del desengany  
que tenen la flaquesa del vençut.  
M'esgarrifa pensa que empenyo cada mot  
a esberlar-se contra el paviment d'un full en blanc.

## XIII

Amb la clau de l'apatia,  
tanco els ulls per dins  
davant del que passa al món.  
Però una part de mi  
escolta amb intranquil·litat.  
A la rereguarda del pensament  
hi ha la intendència de la consciència  
que la realitat arrabassa.  
Mai no comprendrem per què ens destruïm.

## Llibre d'hostes

JOAN CARLES GONZÀLEZ PUJALTE

Mataró (Barcelona)

Finalista

*Què feia jo mentre es feia la història?*

*Simplement t'amava.*

SARAJLIĆ

Esperes, remenant-te, ordint-te el nacre, com qui fica la mà a la galleda i treu una bolla de la brutor antiga de les escales, com qui masega l'ordre atzarós de la carn d'una fruita foradant-la amb les ungles, separant-li la carn de forma agra en dues parts, deixant-li a l'aire les llavors i la polpa, expeditivament, una floració de sintagmes i poemes que es fa aroma i es dispersa pel món en forma de giròvar heliotropi. Esperes, posant-te a tu mateix la medul·la en flama freda, i amb paraules t'augmentes la potència de l'espasme de la poètica que tens elèctricament concentrada en la mirada.

Esperes. I mentre esperes t'entra la llum per la zona descoberta, t'envaeix l'aire mascle, l'esperma de la llum, aquella bromera dels containers, la llesca encesa del desvari quan s'obren les portes

dels locals prostibularis a l'hora incerta en què tothom cerca incerteses.  
Esperes, tió candent, roent cercle metàl·lic, anella perfecta que crema  
les mans del jardiner quan et manega i sana de fil·loxeres, déu infame  
i lent  
que s'atreveix a dir el nom de la teva raresa i et llença novament,  
recuperat,  
a la sala de festes on brunzen de colors les màquines escurabutxaques  
que diuen el teu nom amb veu dolça, caribenya.

Es anem coneixent a palpons barroers les nafres, les obscures llagues  
encara tendres, els antics terrors que ens transiten les mirades  
per damunt dels murs plens d'impactes de metralla, les aspes de la ràbia,  
les fortes tendències animals, ensumant-nos, sentint als cors  
com bateguen sota les camises, àncores fosforescents llençades a la mar  
d'una nostàlgia que encara no comprenem perquè encara  
tot és per comprendre, perquè tot encara és pur magma.  
Ens saben sols dins la pedra estranya d'un diminut univers  
on sols ens han posat un somier amb un matalàs i un rellotge de paret  
que poc a poc es va desfent, busques que llagrimegen ambre  
que ens va des de les branques fins a les natges per les vies de l'esquena  
produint-nos un calfred que de tant en tant ens revifa i ens fa acceptable  
la juguesca d'anar-nos coneixent poc a poc en la més absoluta foscor  
prement-nos els bonys.

Un altre hoste, un nen, des d'un angle difícil de l'hotel-casalot m'ha vist  
i m'ha mirat amb ulls de terrible tristesa. M'ha ensenyat, de lluny  
i sense somriure, amb la melancolia de qui poc a poc va perdent la  
infància

i s'adona, el seu pot invisible ple de mosques enfurides,  
el seu tresor d'avorriment que ha anat acumulant en llargues hores de  
silenci.

Illa de Qios del meu instant, ara inajornable, la tensa conformitat  
de qui accepta haver perdut tot; penso jo, tan exiliat del meu propi  
sentiment.

He lligat un fil a la darrera pota d'una mosca també jo,  
imitant l'infant cruel, i l'he deixat volar a dos pams del terra  
amb tal condemna, –per a què més?– cercant en cercles la inutilitat  
del seu afany per trobar-se lliure. He estat tota la nit despert,  
amb els ulls posats en un no-res del sostre, fins a l'alba,  
quan l'he executada sumaríssament mentre de l'horitzó s'envolaven  
entre guspires els darrers àngels que havien de defensar la bella ciutat  
emmurallada de Ragusa incendiada des dels seus quatre punts cardinals.

La sento aquesta mort com toca coses i li cauen de les mans i renega de la seva malaptesa. Sento com li cau la pinta, el llapis de llavis, l'arracada, una peça de seda; com li peta un gafet del cosset. Sento com amb una pinça es tiba d'un pèl de la cella i se l'arrenca. Sento l'aigua abraonada del bidet, el nyic-nyic d'una aixeta, el sucós soroll d'un sexe, un espasme de la pell, el grinyol d'una molla de somier.

Entreacte. Hi ha una llum uniforme sense matisos, quadres a la paret fets per l'absència d'altres quadres que van desaparèixer després del darrer bombardeig. La trista bombeta, la sento com brunz també. Sento l'olor del meu propi after-shave amb què em frego les aixelles. A les cadires, exhaustes, descansen les robes doblegades que m'haig de posar

demà per anar a la feina. Les sabates desparellades, els mitjons, les ombres d'un pensament pel terra. Passa un corb més enllà del sostre. Cucleja camí de la corbera. Repica l'aigua a la ceràmica perquè hi ha una aixeta que no tanca bé.

De les branques em penja un gotim de saba que a la llarga m'eternitzarà l'ànima, apressant-la. Entreacte. Dos personatges sense autor a la vista ni guió per al seu drama.

És la pervivència daliniana de la memòria, aquesta mort pertinaç; un homenatge a l'autoritarisme de la nostàlgia, aquella forma de feixisme que no podem confondre amb pactes.



Damunt del llit de fusta no noble, uns cossos senzills com molles de pa, com un traç de Hans Hartung extremadament espiritual amb totes les seves violències poètiques perpetrat amb un únic moviment del braç.

Un so de somier, esquemàtic, com un refilar d'aucell simplíssim en el globus de l'aire entre terra i sostre. Un aparell de ràdio que  
sintonitza

una cançó de Brel on miola desesperadament un amant humiliat per una venus de Cranach.

Una paret i tres envans més que ens encerclen dins d'un país petitíssim. Un cos buit. Un cos ple. Un cos que s'omple lentament de l'esperma del temps.

Una bolla de pèl. Una bolla de no-res estesa pel pis fins els racons que no he escombrat mai.

La finestra oberta que dona a un paisatge de pedres blanques en filera. Del celobert sobrevé una fatigosa olor de lleixiu i la veu d'un nen que  
repeteix

–i s'equivoca sovint– la taula del sis. El món són els mots que no t'he dit, dius en un sospir.

El món és el coit dels amants que no han coincidit en el temps.

El món, tu i jo, els electrodomèstics i les terrasses del Raval que veiem des del balcó i la fressa dels arbres plataners quan bufa el vent i es mouen com gegants enfurits. Xiscla la veu del butaner.

Primers hores d'un dia feiner amb els papers de la baixa laboral sota el  
coixí.